

небезпеки на становищі, про силу й лютість звіря не могли переконати її. „Тим ліпше! тим ліпше!” — говорила вона з таким сьмілим поглядом, з таким солодким усьміхом, що Максим мов очарований, не міг нічого більше сказати. І батько, що зразу також радив Мирославі лишити ся в таборі, вкінці мусів уступити її просьбам. З подивом глядів тепер Максим як ота незвичайна жінчина поровень з найсильнішими мужами поборювала всякі труднощі утяжливої дороги, як легко перескакувала гнилі ломи і величезні трами, яким певним кроком ішла понад урвища, горі стрімкими дебрами, просковзувала поміж виверти, і при тім так безпечно, так невтомимо, що Максимови здавало ся, що вона хіба на яких чудових крилах уносить ся. Він глядів на се й не міг наглядіти ся.

— Дивна дівчина! — думалось йому раз по разу, — такої я ще й не видав ніколи!

Ось уже прийшли на місце. Медведяче леговище, то був високий, тільки від південного боку з трудом доступний горб, покритий грубезними буками й смереками, завалений вивертми й ломами. Від півночі, заходу і сходу вхід і вихід замикали високі скалисті стіни, немов величезною сокирою вирубані з тіла велетня-Зелеменя і відсунені від нього на кільканацять сяженів; сподом попід ті стіни вузкою щілиною шумів і пінив ся студений гірський потік. Таке положене улещувало нашим ловцям роботу; вони потребували тільки обсадити не надто широкий плай від південного боку і тим плаєм поступати чим раз далі до гори, а звір, не маючи іншого виходу, мусів конечно потрапити ся в їх руки і на їх ратища.

Опинивши ся на тім важкім, хоч дуже небезпечнім плаю, Максим Беркут велів товариству на хвилю розложити ся і спочити, аби набрати сил до трудного діла. Сонце сходило, але гиле смерек і сусідні горби заслонювали його вид. По короткім віддиху Максим почав розстасляти ловців у два ряди так, аби вповні обсадити плай. Доми плай ще вузкий, кожному ловцеві прийдесть ся стояти о п'ять кроків від другого; але дальше в гору, де плай розширяє ся в цілу споховасту площину, там прийде ся ловцям ширше розступити ся. Одно тільки клопотало його, що зробити з Мирославою, яка конче хотіла й собі стояти на окремім становищі, а не при боці свого батька.

— А щож то я гірша від отсих твоїх пасемців, — говорила вона рум'яніючись мов рожа до Максима. — Йх ти ставиш на становищі, а мене не хочеш... Ні, сього не буде! І для мого батька се був би стид колиб нас двоє стояло на однім становищі! Правда, батеньку?

Тугар Вовк не міг їй супротивити ся. Максим почав говори-